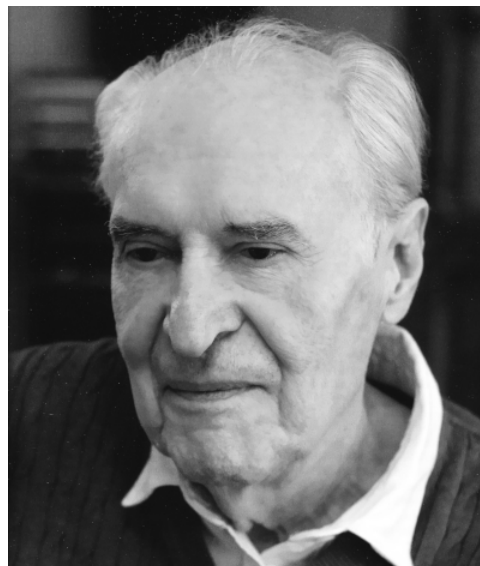

In memoriam dr. Vereczkei Lajos
(1937-2024)

Mély megrendüléssel búcsúzunk dr. Vereczkei Lajostól, a PTE ÁOK Magatartástudományi Intézetének emeritus professzorától.

Vereczkei professzor 1937-ben született Tokodon. A pécsi gimnáziumi évek után a Pécsi Orvostudományi Egyetem hallgatója lett, ahol 1961-ben avatták orvossá. A végzést követően az élettan, az idegrendszer iránt való érdeklődése miatt az Ideg- és Elmeklinikán helyezkedett el. Tudományos elköteleződése által motiválva később az Élettani Intézetben, a dr. Grastyán Endre által vezetett neuro-fiziológiai munkacsoporthoz csatlakozott. Az agy, a tudat és a gondolkodás kapcsolatának megértése vonzotta, az emberi megismerés számos vetülete érdekelte. Ebből és a filozófia iránti elköteleződéséből következtek filozófiai

tanulmányai az ELTE Bölcsészettudományi Karán, ahol 1964-ben szerzett filozófus diplomát. Széleskörű érdeklődése a társadalom- és orvostudomány területén a Magatartástudományi Intézet jogelődjébe vezette, melynek hosszú időn át (1977-1992) igazgatója lett.

Meghatározó volt számára, valamint a pécsi neuropszichológusi és agykutatói szakma számára is amerikai tanulmányútja, melynek során két évig végezhetett magatartás-élettani kutatást egy elismert és kiemelten felszerelt laboratóriumban. Magával ragadta az idegrendszer biológiai komplexitása mellett a neurális működésnek a tudattal, a pszichológiai folyamatokkal való kölcsönhatása és kultúraformáló ereje is. Erre építette fel az elsők közt azt a neuro-filozófiai koncepciót, illetve kutatási irányt, melynek nyomán filozófiai és antropológiai kurzusok indulhattak a pécsi orvosképzőn. Ez a koncepció és ismeret - bár már más tantárgyak égisze alatt - most is meghatározza az oktatás tematikáját.

Meggyőződése volt, hogy a tudat feltárásához filozófiai megközelítés is szükséges. Egyike volt annak a pécsi nagy generációnak, akik a biológia, a pszichológia és a kultúra elemeit átfogó modellekben kapcsolták össze, és akik a karteziánus fal helyére hidat kezdtek építeni. Ars poeticája 1983-ban az, hogy az elme objektív mechanizmusainak a feltárásához két előfeltétel szükséges: egyik, hogy rendelkezünk egy megfelelő elméleti-filozófiai koncepcióval, a másik, hogy ezt folyamatosan ellenőrizzük és konkretizáljuk a természettudományok multidiszciplináris kutatásaiból származó, új adatok alapján. Többet mond ezzel, mint az integratív társadalom- és

természettudományi paradigmák jelentőségének hangsúlyozása. Olyan egységes emberkép mellett érvel, mely mind a mai napig szervesen szövi át a pécsi magatartástudomány oktatási és kutatási profilját. Egységet kereső és hangsúlyozó gondolatai stabil attitűdként épültek belénk, és ma már hétköznapijaink természetességét adják.

Minket, akik még dolgozhattunk vele, a mai napig lenyűgöz műveltsége, az olvasás szeretete, sokoldalú érdeklődése. Igyekszünk ezt továbbadni, ami sokkal könnyebb lenne, ha még köztünk élne. Emlékét kegyelettel megőrizzük!

Nyugodj békében, Professzor Úr!

A Magatartástudományi Intézet munkatársai nevében:

Dr. Csathó Árpád intézetigazgató